

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2010. március 11.*

A C-522/08. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) a Bírósághoz 2008. november 28-án érkezett, 2008. szeptember 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Telekomunikacja Polska SA w Warszawie**

és

a **Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, Juhász E., G. Arestis (előadó) és D. Šváby bírák,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

főtanácsnok: N. Jääskinen,
hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. december 10-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Telekomunikacja Polska SA w Warszawie képviselőjében H. Romańczuk, P. Paśnik és A. Mednis advokaci,

- a Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej képviselőjében D. Dziedzic-Chojnacka és H. Gruszecka, meghatalmazotti minőségben,

- a lengyel kormány képviselőjében M. Dowgielewicz, A. Kraińska és S. Sala, meghatalmazotti minőségben,

- az olasz kormány képviselőjében I. Bruni, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato,

- az Európai Bizottság képviselőjében W. Wils, A. Nijenhuis és K. Mojzesowicz, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról (Keretirányelv) szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 108., 33. o; magyar nyelvű különkiadás. 13. fejezet 29. kötet 349. o.; a továbbiakban: keretirányelv) és az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról (Egyetemes szolgáltatási irányelv) szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 108., 51. o; magyar nyelvű különkiadás. 13. fejezet 29. kötet 367. o.; a továbbiakban: egyetemes szolgáltatási irányelv) értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Telekomunikacja Polska SA w Warszawie (a továbbiakban: TP) és a Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (az elektronikus hírközlési hivatal elnöke; a továbbiakban: az UKE elnöke) között annak tárgyában indult peres eljárásban terjesztették elő, hogy ez utóbbi a TP-nek megtiltotta, hogy a szolgáltatások nyújtásáról

szóló szerződésnek a végfelhasználó általi megkötését valamely másik szolgáltatás igénybevételéről szóló szerződés megkötéséhez kapcsolja.

Jogi háttér

Az uniós szabályozás

A keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv

- 3 A keretirányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Ez az irányelv az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó szabályozás harmonizált keretét hozza létre. Megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok [a továbbiakban: NSZH-k] feladatait, és kialakítja a keretszabályozásnak a[z Unió] egészében történő harmonizált alkalmazását biztosító eljárások összességét.”

- 4 A keretirányelv 2. cikkének g) pontja értelmében NSZH „a tagállam által az ezen irányelvben és a különös irányelvekben foglalt szabályozási feladatok bármelyikével megbízott szerv vagy szervek.”

5 A keretirányelv 8. cikke előírja:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ezen irányelvben és a különös irányelvekben meghatározott szabályozási feladatok ellátása során a[z NSZH-k] a (2), (3) és (4) bekezdésben meghatározott célok elérésére irányuló minden ésszerű intézkedést meghozzanak. Az ilyen intézkedéseknek a célokkal arányosnak kell lenniük.

[...]

(4) A[z NSZH-k] többek között a következők révén mozdítják elő az Európai Unió polgárainak érdekeit:

[...]

b) biztosítják a fogyasztók magas szintű védelmét a fogyasztók szállítókkal kötött ügyleteiben, különösen az egyszerű és olcsó, az érintett felektől független szervezet által folytatott, jogviták rendezését szolgáló eljárás elérhetővé tételével;

[...]”

- 6 A keretirányelv 15. cikke a piac meghatározásának eljárására vonatkozik. E cikk (3) bekezdése előírja:

„Az ajánlást és az iránymutatásokat a lehető legnagyobb mértékben figyelembe véve, a[z NSZH-k] a versenyjog elveivel összhangban meghatározzák a nemzeti körülményeknek megfelelő érintett piacokat, különösen a területükön található érintett földrajzi piacokat. A nemzeti szabályozó hatóságok az ajánlásban meghatározottól eltérő piacok meghatározását megelőzően a 6. és a 7. cikkben említett eljárásokat alkalmazzák.”

- 7 A keretirányelvnek a piacelemzésre vonatkozó 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amint az ajánlás elfogadását vagy annak esetleges frissítése elfogadását követően lehetséges, a[z NSZH-k] – az iránymutatásokat a lehető legnagyobb mértékben figyelembe véve – elvégzik az érintett piacok elemzését. A tagállamok biztosítják, hogy ennek az elemzésnek az elvégzésére szükség szerint a nemzeti versenyhatóságokkal együttműködésben kerüljön sor.

(2) Amennyiben a[z egyetemes szolgáltatási irányelv] 17., 18. vagy 19. cikke alapján, vagy a[z elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról (Hozzáférési irányelv) szóló, 2002. március 7-i] 2002/19/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [HL L 108., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet 29. kötet 323. o.; a továbbiakban: hozzáférési irányelv] 7. vagy 8. cikke alapján a[z NSZH] köteles dönteni arról, hogy a vállalkozások számára kötelezettséget állapít-e meg, tart-e fenn, módosít-e vagy az ilyen kötelezettséget

megszünteti-e, az e cikk (1) bekezdésében említett piacelemzés alapján állapítja meg azt, hogy egy adott érintett piacon hatékony-e a verseny.

[...]

(4) Amennyiben a[z NSZH] megállapítja, hogy egy érintett piacon nem hatékony a verseny, a 14. cikkel összhangban meghatározza az e piacon jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásokat, és az ilyen vállalkozások számára az e cikk (2) bekezdésében említett megfelelő konkrét szabályozó kötelezettségeket állapít meg, illetve a már létező ilyen kötelezettségeket fenntartja vagy módosítja.

[...]”

8 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a 4., 5., 6., 7. cikkben és a 9. cikk (2) bekezdésében említettekén kívüli további lehetőségek és szolgáltatások nyújtása tekintetében a kijelölt vállalkozások oly módon határozzák meg a feltételeket, hogy az előfizetőnek ne keletkezzen fizetési kötelezettsége olyan lehetőségekre, illetve szolgáltatásokra vonatkozóan, amelyek az igényelt szolgáltatáshoz nem szükségesek, illetve nincsenek előírva.”

- 9 Az egyetemes szolgáltatási irányelvnek „A kiskereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályozó intézkedések” című 17. cikke (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben:

- a) a 16. cikk (3) bekezdése szerint elvégzett piacelemzés eredményeképpen valamely nemzeti szabályozó hatóság megállapítja, hogy a [keretirányelv] 15. cikkével összhangban meghatározott, adott kiskereskedelmi piac ténylegesen nem versenyképes; és
- b) a[z NSZH] arra a következtetésre jut, hogy a [hozzáférési] irányelv alapján, vagy ezen irányelv 19. cikke alapján előírt kötelezettségek nem eredményeznék a [keret]irányelv 8. cikkében meghatározott célok megvalósulását,

a[z NSZH] azokra a vállalkozásokra, amelyek az adott kiskereskedelmi piacon a [keret]irányelv 14. cikkével összhangban jelentős piaci erővel rendelkezőnek minősülnek, megfelelő szabályozási kötelezettségeket rónak.

(2) Az (1) bekezdés alapján megállapított kötelezettségeknek az azonosított probléma jellegéhez kell igazodniuk, és a [keret]irányelv 8. cikkében meghatározott célok tükrében arányosnak és indokoltnak kell lenniük. A megállapított kötelezettségek között lehet olyan követelmény, amely szerint az érintett vállalkozások nem alkalmazhatnak túlzott árakat, nem gátolhatják a piacra lépést vagy nem korlátozhatják a versenyt ragadozó árak megállapításával, továbbá nem részesíthetnek egyes végfelhasználókat indokolatlan előnyben, illetve nem kapcsolhatják szolgáltatásaikat indokolatlanul egymáshoz. A[z NSZH-k] az ilyen vállalkozásokra megfelelő, kiskereskedelmi ársapkát meghatározó intézkedéseket, egyedi díjak ellenőrzésére vonatkozó intézkedéseket, illetve olyan intézkedéseket alkalmazhatnak, amelyek a díjszabásokat a költségek vagy

az összehasonlítható piacok árai felé irányítják, a végfelhasználói érdekek védelme és egyidejűleg a hatékony verseny előmozdítása érdekében.”

- 10 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az irányelvet a szerződések területén a fogyasztóvédelemre vonatkozó közösségi szabályok, valamint a közösségi jognak megfelelő nemzeti szabályok sérelme nélkül kell alkalmazni.

A 2005/29/EK irányelv

- 11 A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) (HL L 149., 22. o.) 2. cikke előírja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

- d) »az üzleti vállalkozásoknak a fogyasztókkal szemben folytatott kereskedelmi gyakorlatai« [...]: a kereskedő által kifejtett tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció – beleértve a reklámot és a marketinget is –, amely közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő eladásösztönzésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával;

[...]”

12 Ezen irányelv 4. cikke értelmében:

„A tagállamok nem korlátozhatják sem a szolgáltatások nyújtásának szabadságát, sem az áruk szabad mozgását az ezen irányelv által közelített területekhez tartozó indokok alapján.” [Helyesen: az azon területhez tartozó indokok alapján, amelyen az irányelv célja a hatályos rendelkezések közelítése.]

A nemzeti szabályozás

13 A távközlésről szóló, 2004. július 16-i törvény (Prawo telekomunikacyjnej) (Dz. U. 2004., 171. sz., 1800. szakasz) (a továbbiakban: távközlésről szóló törvény) 46. cikkének 2. §-a az alapügy tényállása megvalósulásának idején hatályos változatában így rendelkezik:

„2. § Az [UKE] elnöke az előfizetőknek nyújtott szolgáltatások piacán jelentős piaci erővel rendelkező távközlési vállalkozás számára a végfelhasználók védelme érdekében határozat útján a következő kötelezettségeket állapíthatja meg:

[...]

5) a végfelhasználók számukra nélkülözhető szolgáltatás igénybevételére való kötelezésének tilalma.

[...].”

14 A távközlésről szóló törvény 57. cikkének 1. §-a előírja:

„1. § Valamely szolgáltató a nyilvánosan elérhető távközlési szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződés megkötését – ideértve a nyilvános távközlési hálózathoz történő csatlakozás hozzáférhetővé tételéről szólót is – nem teheti attól függővé, hogy:

- 1) a végfelhasználó köt-e további szolgáltatások nyújtására vonatkozó szerződést, vagy az eszközöket valamely adott szolgáltatótól szerzi-e be.

[...].”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 Az UKE elnöke 2006. december 28-án olyan határozatot hozott, amelyben a TP-t arra kötelezte, hogy vessen véget az abban megnyilvánuló jogsértéseknek, hogy a „neotrada tp” szélessávú internet-hozzáférést biztosító szolgáltatás nyújtásáról szóló szerződés megkötését valamely telefonszolgáltatás igénybevételeitől tette függővé. A TP által benyújtott, az ügy újbóli megvizsgálására vonatkozó kérelmet követően az UKE elnöke 2007. március 14-i határozatával [omissis] hatályban tartotta a 2006. december 28-i határozatot.

- 16 A TP a 2007. április 13-án a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (var-sói vajdasági közigazgatási bíróság) előtt indított keresetében az UKE elnöke által hozott két határozat hatályon kívül helyezését kérte, és kifogásolta, hogy a távköz-lésről szóló törvény 57. cikke (1) bekezdésének 1. pontját az egyetemes szolgáltatási irányelvvel való összeegyeztethetlensége ellenére alkalmazták. A Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie elutasította a keresetet, és úgy határozott, hogy az UKE elnöke helyesen alkalmazta e cikket.
- 17 2008. január 8-án a TP ez utóbbi határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyúj-tott be a Naczelný Sąd Administracyjny-hoz, amely felfüggesztette az eljárást, és a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„1) Megengedi-e a közösségi jog a tagállamoknak, hogy a távközlési szolgáltatásokat nyújtó valamennyi vállalkozást érintő olyan tilalmat vezessenek be, amely tiltja a szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződés megkötésének valamely másik szol-gáltatás igénybeviteléhez való kapcsolását (árkapcsolás); különösen: az ilyen in-tézkedés nem lépi-e túl a távközlési csomag részét képező irányelvek [hozzáférési irányelv, az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamen-ti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) (HL L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet 29. kötet 337. o.)], keretirányelv és egyetemes szolgáltatási irányelv] céljának eléréséhez szükséges mértéket?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a közösségi jog alapján az NSZH fel-adata-e a távközlésről szóló [...] törvény [...] 57. cikke (1) bekezdésének 1. pontjá-ban rögzített tilalom betartásának felügyelete?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 18 Első kérdésében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az elektronikus hírközlésre vonatkozó közös keretszabályozás irányelveit úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes egy olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügyben szereplő, amely valamennyi szolgáltató számára megtiltja, hogy a szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződés megkötését valamely más szolgáltatásról szóló szerződés megkötéséhez kapcsolják.
- 19 Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből kiderül, hogy az alapjogvita a TP azon állításaiból ered, miszerint a távközlésről szóló törvény 57. cikke 1. §-ának 1. pontja összeegyeztethetetlen a keretirányelv 15. és 16. cikkével, valamint az egyetemes szolgáltatási irányelv 10. és 17. cikkével. Az alapeljárás felperese ugyanis arra hivatkozik, hogy ez utóbbi rendelkezésekkel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a piaci verseny szintjének értékelése nélkül, és az adott gazdasági szereplő piaci helyzetétől függetlenül valamennyi gazdasági szereplő számára megtiltja szolgáltatásaik árukapcsolását.
- 20 Ebből következik, hogy a kérdésre adandó válaszhoz a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv vonatkozó rendelkezéseit kell értelmezni.
- 21 A keretirányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelv célja az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó szabályozás harmonizált keretének létrehozása. A szóban forgó irányelv megállapítja az NSZH feladatait, és kialakítja a keretszabályozásnak az Unió egészében történő harmonizált alkalmazását

biztosító eljárások összességét. A keretirányelv speciális feladatokat bíz az NSZH-ra az elektronikus hírközlés piacának szabályozása terén.

- 22 A keretirányelv 15. cikke és különösen e cikk (3) bekezdése értelmében az NSZH-k az Európai Bizottsággal szorosan együttműködve meghatározzák az érintett piacokat az elektronikus hírközlési ágazatban. Ezen irányelv 16. cikke értelmében az NSZH-k elvégzik az ily módon meghatározott piacok elemzését, és megvizsgálják, hogy e piacokon hatékony-e a verseny. Ha valamely piacon a verseny nem hatékony, az NSZH előzetesen szabályozó kötelezettségeket állapít meg a piacon jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásokkal szemben.
- 23 Az egyetemes szolgáltatási irányelvet illetően meg kell állapítani, hogy ennek 1. cikke (1) bekezdése előírja, hogy a keretirányelv keretén belül az egyetemes szolgáltatási irányelv az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások végfelhasználók számára történő szolgáltatásával foglalkozik. Célja, hogy a hatékony verseny és választás révén a Közösség egészében biztosítsa a jó minőségű, nyilvánosan elérhető szolgáltatások rendelkezésre állását, és szabályozza azokat az eseteket, amikor a végfelhasználók igényeit a piac nem elégíti ki megfelelően. Az egyetemes szolgáltatási irányelv megállapítja a végfelhasználók jogait, és ezekkel összhangban a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlő hálózatokat és elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások kötelezettségeit.
- 24 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a 4., 5., 6., 7. cikkben és a 9. cikk (2) bekezdésében említettekén kívüli további lehetőségek és szolgáltatások nyújtása tekintetében a kijelölt vállalkozások oly módon határozzák meg a feltételeket, hogy az előfizetőnek ne keletkezzen fizetési kötelezettsége olyan lehetőségekre, illetve szolgáltatásokra vonatkozóan, amelyek az igényelt szolgáltatáshoz nem szükségesek, illetve nincsenek előírva.
- 25 Ezen irányelv 17. cikke a kiskereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályozó intézkedésekre vonatkozik. E cikk (1) bekezdésének értelmében az NSZH-k azokra a vállalkozásokra, amelyek az adott kiskereskedelmi piacon jelentős piaci erővel

rendelkezőnek minősülnek, megfelelő szabályozási kötelezettségeket rónak, amennyiben az elvégzett piacelemzés eredményeképpen valamely NSZH megállapítja, hogy a piac ténylegesen nem versenyképes, és ha az NSZH arra a következtetésre jut, hogy a hozzáférési irányelv alapján, vagy az egyetemes szolgáltatási irányelv 19. cikke alapján előírt kötelezettségek nem eredményeznék a keretirányelv 8. cikkében meghatározott célok megvalósulását.

- 26 E tekintetben az egyetemes szolgáltatási irányelv 17. cikkének (2) bekezdése elsősorban azt írja elő, hogy az e cikk (1) bekezdése alapján megállapított kötelezettségek között lehet olyan követelmény, amely szerint az érintett vállalkozások nem kapcsolhatják szolgáltatásaikat indokolatlanul egymáshoz. Ily módon e rendelkezés lehetővé teszi az NSZH-k számára, hogy – miután megállapították, hogy az adott piacon nincs tényleges verseny – a piacon jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásokkal szemben olyan szabályozási kötelezettséget írjanak elő, hogy azok nem kapcsolhatják szolgáltatásaikat indokolatlanul egymáshoz.
- 27 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy az olyan jogszabályi intézkedés, mint az alapügyben szereplő, sérti-e a szóban forgó NSZH-nak a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv fent hivatkozott rendelkezésein alapuló hatáskörét.
- 28 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az olyan szabályozás, amely általánosságban és nem hátrányosan megkülönböztető módon tiltja az árukapcsolást, nem sérti az érintett NSZH azon hatáskörét, hogy meghatározza és elemezze a különböző távközlési piacokat a keretirányelv 15., illetve 16. cikkének megfelelően. Az sem sérti a szóban forgó NSZH azon hatáskörét, hogy – a piac meghatározását és elemzését követően – előzetesen szabályozó kötelezettségeket állapítson meg a piacon jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásokkal szemben a keretirányelv 16. cikkének és az egyetemes szolgáltatási irányelv 17. cikkének értelmében.
- 29 Másodsorban, amint azt az UKE elnöke és a lengyel kormány hangsúlyozta, a távközlésről szóló törvény 57. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában előírt tilalom a

fogyasztók magasabb szintű védelmére irányul a távközlési szolgáltatókkal fennálló jogviszonyaik területén. Jóllehet, az NSZH-k feladataik ellátása során a keretirányelv 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében a fogyasztók magas szintű védelmének biztosítása által kötelesek előmozdítani az Európai Unió polgárainak érdekeit, az is igaz, hogy a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv nem írja elő a fogyasztóvédelemre vonatkozó feltételek teljes harmonizációját. Az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. cikke ugyanis – amely a fogyasztók és az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói között létrejött szerződésekre vonatkozik – előírja, hogy e rendelkezést a fogyasztóvédelemre vonatkozó közösségi szabályok, valamint a közösségi jognak megfelelő nemzeti szabályok sérelme nélkül kell alkalmazni.

- 30 Ebből következik, hogy az olyan nemzeti szabályozást, mint az alapügyben szereplő, amely a végfelhasználók védelmének céljából megtiltja, hogy valamely vállalkozás a hírközlési szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződésnek a végfelhasználó általi megkötését valamely másik szolgáltatás igénybevételéről szóló szerződés megkötéséhez kapcsolja, nem ellentétes a keretirányelvvvel és az egyetemes szolgáltatási irányelvvvel.
- 31 Az olyan nemzeti szabályozásnak, mint az alapügyben szereplő, a fogyasztóvédelemre vonatkozó uniós szabályozással való összeegyeztethetőségét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már megállapította, hogy a 2005/29 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egyes kivételektől eltekintve az adott ügy különleges körülményeinek a figyelembe vétele nélkül tilt az eladó által a fogyasztónak tett mindenfajta kapcsolt ajánlatot (a C-261/07. és C-299/07. sz., VTB-VAB és Galatea egyesített ügyekben 2009. április 23-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-2949. o.] 68. pontja).
- 32 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – tekintettel arra a tényre, hogy az alapügyben vitatott határozatokat a 2005/29 irányelv átültetésére előírt határidő eltelte előtt fogadták el – ezen irányelv az alapügyre csak ezen időponttól, tehát 2007. december 12-től alkalmazható.

- 33 A fenti megfontolásokból az következik, hogy az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a keretirányelvet és az egyetemes szolgáltatási irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint a távközlésről szóló törvény 57. cikke (1) bekezdésének 1. pontja, amely megtiltja, hogy a szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződésnek a végfelhasználó általi megkötését valamely másik szolgáltatás igénybevételéről szóló szerződés megkötéséhez kapcsolják. A 2005/29 irányelvet azonban úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egyes kivételektől eltekintve az adott ügy különleges körülményeinek a figyelembe vétele nélkül tilt az eladó által a fogyasztónak tett mindenfajta kapcsolt ajánlatot.

A második kérdésről

- 34 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adott válasza tekintettel a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról (Keretirányelv) szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet és az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról (Egyetemes szolgáltatási irányelv) szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint a távközlésről szóló 2004. július 16-i törvény (ustawa – Prawo telekomunikacyjne) 57. cikke (1) bekezdésének 1. pontja az alapügy tényállásának megvalósulásakor hatályos változatában, amely megtiltja, hogy a szolgáltatások nyújtásáról szóló szerződésnek a végfelhasználó általi megkötését valamely másik szolgáltatás igénybevételéről szóló szerződés megkötéséhez kapcsolják.

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) azonban úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egyes kivételektől eltekintve az adott ügy különleges körülményeinek a figyelembe vétele nélkül tilt az eladó által a fogyasztónak tett mindenfajta kapcsolt ajánlatot.

Aláírások